

PRĂJITURI IN SPATIU

DE PHILIP REEVE
SI
SARAH MCINTYRE

Traducere din limba engleză
de Iulian Bocai

POLIROM
2019

Să călătorești de la Pământ la Lună durează câteva zile. De la Pământ la Marte, câteva luni. Până la Jupiter, câțiva ani și până la Neptun și Pluto, alți câțiva. Dar Astra călătorea chiar mai departe de-atât. Mult, mult mai departe.

Planeta care se numea Nova Mundi, unde aveau să locuiască Astra și familia ei, era așa de departe, că avea să le ia o sută nouăzeci și nouă de ani să ajungă acolo.

O SUTĂ
NOUĂZECI
ȘI NOUĂ
DE ANI?!?!?

a țipat
Astra când mama
ei i-a spus prima oară
despre asta.

— Nu putem să
stăm într-o navă
spațială timp de
o sută nouăzeci și
nouă de ani! O să fie

așa de plictisitoooooor! Nici n-o să avem ce vedea pe fereastră! Asta dacă navele spațiale au ferestre... și probabil că n-au! Și o să fiu bătrână de tot când o să ajungem acolo! O să am...

A numărat pe degete.

— O să am două sute nouă ani. O să fiu o hoască!

Dar mama Astrei n-a făcut decât să râdă, legându-l pe genunchi pe fratele mai mic al Astrei, Alf, care era doar un bebeluș, până când a început și el să râdă.

— Nu-ți face griji, Astra! N-o să fim treji! Când ne imbarcăm pe navă, o să ne pună în capsule speciale de dormit.

— Ca niște paturi?

— Aproape ca niște paturi, a spus tatăl ei. Dar și ca niște frigidere.

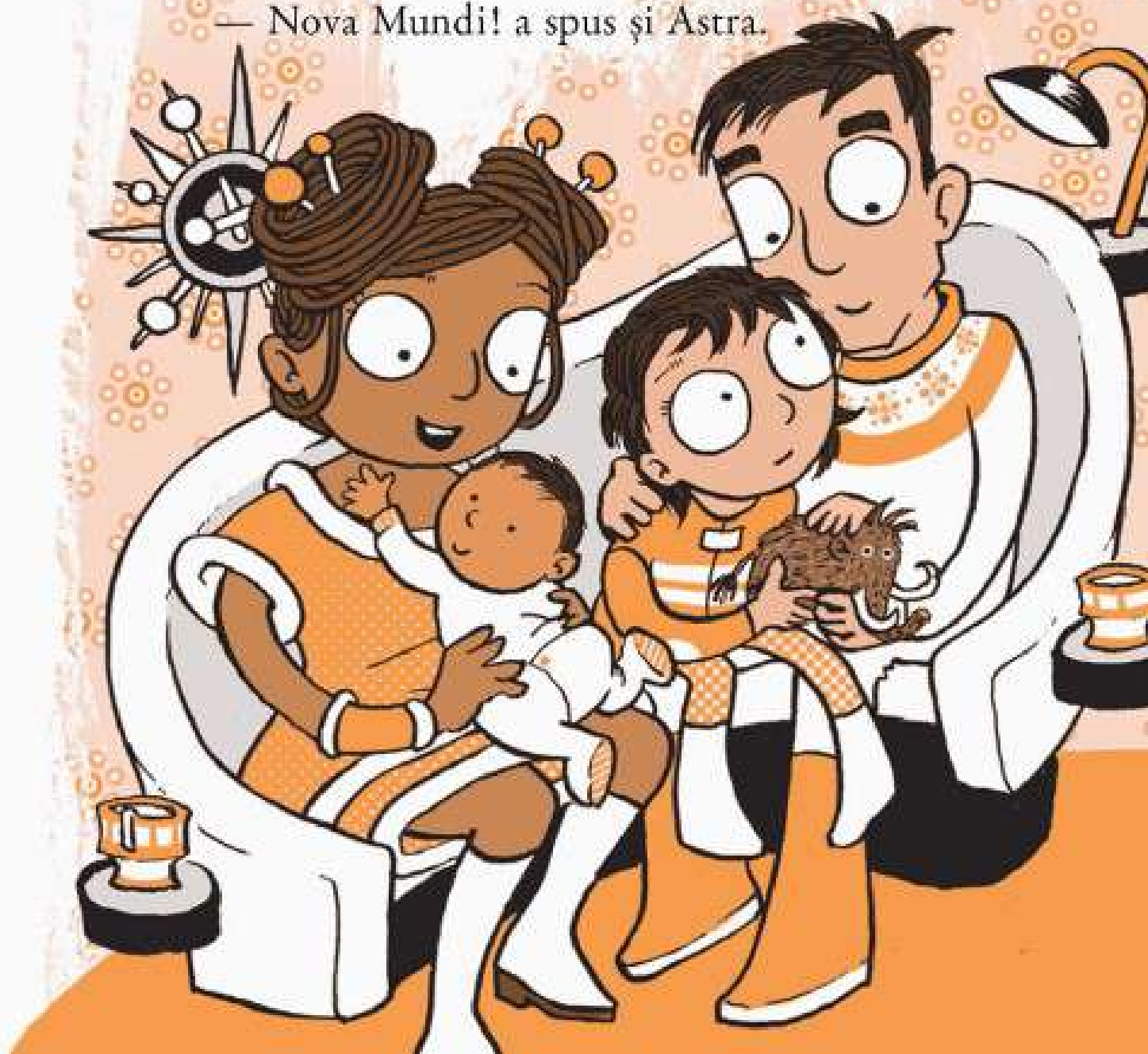
— Și n-o să ne fie frig? a întrebat Astra cu un tremur.

S-a și închipuit ghemuindu-se între mazărea boabe și înghețata la cornet, cu niște conopidă congelată drept pernă.

— N-o să ne fie, i-a spus mama. N-o să simțim nimic. O să dormim duși. Mașinăriile care conduc nava o să ne congeleze imediat, ca să nu îmbătrânim. Apoi nava o să meargă singură spre Nova Mundi în timp ce noi dormim și o să ne trezească când ajungem acolo. O să fie ca și cum ar fi trecut o singură noapte. Și o să fim în noua noastră casă!

— O lume cu totul nouă! a spus tata.

— Nova Mundi! a spus și Astra.

Era entuziasmată că merge pe Nova Mundi. Văzuse videoclipuri și imagini de-acolo. Ea, mama, tata și cu Alf urmau să trăiască într-o casă mare, între oceanul întins și verde și pădurile de ferigi, cu o grădină de iarbă albastră. Aveau să pregătească noua planetă pentru ceilalți oameni de pe Pământ.

Dar tot nu-i plăcea ideea călătoriei ăsteia lungi și reci, chiar dacă avea să doarmă tot timpul.

— O să visăm? i-a întrebat.

— Numai vise frumoase, i-a promis mama.

Și așa s-a întâmplat. Naveta lor s-a lansat din portul spațial.

